

I midten af Grønland – en rejseerindring



Af Mathilde

Her den anden dag gik jeg og frøs rigtig meget. Jeg var på vej hjem fra skole, da jeg pludselig kom til at tænke tilbage til d. 26. april 2018. Den dag vi var i Indlandsisen på Grønland. Det var vores første tur til Grønland, og jeg var ved at dø af spænding, for jeg havde ingen anelse om, hvad der ventede mig, derfor var jeg også en smule nervøs.

Endelig kom den dag, hvor vi skulle til Indlandsisen. Vi var i byen Kangerlussuaq eller på dansk Søndre Strømfjord. Hele familien var fuld af spænding, alle havde forskellige ideer om, hvordan det så ud, men ingen af os fik ret. Rensdyr, sneharer og fugle af forskellige slags fulgte os vejen derud.

Jeg fik en knude i maven, da der dukkede en væltet turistbus op i det fjerne. Den lå på siden i grøften, og den ene side var helt smadret. Vores guide, som vi havde med derud, spurgte til hvad der var sket. Jeg sad forstenet omme på bagsædet og prøvede at få så meget af samtalen med som muligt. Jeg åndede lettet op, da jeg fandt ud af at ingen var kommet til skade. Buschaufføren, som var den eneste der var i bussen, havde fået et chok, men var heller ikke kommet til skade. Vi kørte i et specielt, men flot landskab. Da vi var halvvejs, spiste vi en madpakke, som vi havde med. Vi stod i minus grader og så ud over de iskapper der tårnede sig op over os. Der gik ikke lang tid, før vi alle frøs helt inderlig, og jeg kunne mærke,

hvordan jeg begyndte at ryste. Da vi kørte det sidste stykke, kunne jeg mærke trætheden skylle ind over mig. Vi var stået tidligt op, og nu sad jeg i en varm bil, så kunne ikke gøre andet end at lukke øjnene. Jeg slog øjnene øjeblikkeligt op, da jeg kunne mærke bilen stoppe. Vi var fremme. Vi måtte ud af bilen for at få vores overtøj på. Jeg kunne mærke den iskolde vind suse omkring mig. For at det overhovedet var muligt at gå på isen, måtte vi have en slags pigsko på. De føltes enormt tunge at have på, og man følte sig virkelig klodset. Men jeg fandt hurtigt ud af, at jeg ikke ville klare det uden skoene. Isen var mega glat, og flere gange måtte jeg rejse mig op, fordi jeg faldt.

Det føltes mærkeligt at tænke på, at man gik på omkring tre kilometer tyk is, og jeg var lidt bange for, at det hele bare ville knække, også selvom jeg vidste, at det ikke kunne ske. Isen havde flere forskellige blå farver, og det var virkelig specielt at kunne gå der, fordi lige meget hvor man kiggede hen, var der is. Vi havde vores eget kamera med, så vi fik vores guide til at tage en masse billeder af os og det fantastiske landskab. Vi skiftedes til at rutsje ned ad de små bakker af is, der var, men på vej ned opdagede vi, at der var en masse bump, vi skulle udenom. Så vi rutsjede bumpende, men også grinende ned ad de små bakker.

Jeg tror, vi vil være frosset til is, hvis vi ikke havde så meget tøj på, og det hjalp ikke så meget, da det så begyndte at blæse. Alt det løse sne hvirvlede rundt i luften, og vi måtte trække vores huer godt op om ørene. Mine fingre og fødder var følelsesløse, og til sidst var det som om ens fødder kunne gå mekanisk, men det var meget godt, for på vej mod bilen måtte jeg slæbe mig langsomt afsted. Det var isnende koldt, og man kunne rigtig mærke, hvordan kulden sneg sig ind på kroppen, og langsomt gjorde en kold. Inden vi nåede bilen, fortalte vores guide, at isen var meget ren, og derfor havde vi mulighed for at smage på det. Det lille stykke is var som en isterning, den smeltede langsomt på tungen og efterlod en

speciel kold smag i munden.

På vej hjem i bilen mærkede jeg igen trætheden skylle ind over mig. Det havde været en lang dag, og jeg havde oplevet en masse.

Selvom det var en kold og udfordrende tur, var det også en af de mest fantastiske ture, jeg nogensinde har været på. Selvom ingen af os fik ret i hvordan det så ud, så jeg tænker stadig tilbage til den dag, hvor jeg var i midten af Grønland.